

Стопанинът заключва вратите. Тръгват. Пътят е покрит с рядка кал и лепне, от двете страни клоните на дървесата сълзят. Каруцарят води коня за юздите, за да не тръска. След колата крачи семейството. Той, по-висок от всички, в полушубка и кожен каскет, жената увита в шал и шушони, детето с зимно палто и ученическа чанта на гръб. Шосето постепенно слиза към равнината, удавена във влага и полуздрач. Тук-там, на завоите, реката шуми, невидима, после заглъхва. Отсреща се чува висока глъчка, приближава се, но нищо не се вижда. Изведнаж из мъглата израства дружина дървари със секири на пояси. Те ръфат хляб, викат, разговаряйки с пълни уста. Когато стигат наспored с каруцата, млъкват, свалят қалпаци. После отново изчезват нагоре в мъглата. Скоро пътят се смъква съвсем. Претруполява мост, мяркат се дървени къщи, почернели от времето. В долния край се показва селската църквица, по-синя сега, поради влагата. Пътят се превръща в разкаляна улица, дълга и пуста.